

ΧΙΟΣ ΚΑΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2024

29.8. Περνάμε όλη την ημέρα φτιάχνοντας τις βαλίτσες μας. Τα ταξίδια των διακοπών μας θυμίζουν μετακόμιση, αλλά από την άλλη πλευρά, θα ήταν αδιανόητο να λείπει κάτι, π.χ. σουβέρ μπύρας, καθώς τα ποτήρια στις ταβέρνες στάζουν πάντα τόσο πολύ, ή μανταλάκια, γιατί αλλιώς ο αέρας θα παρέσερνε τα ρούχα που κρεμάμε για να στεγνώσουν. ΑΔΙΑΝΟΗΤΟ ΘΑ ΗΤΑΝ!

30.8. Πετάμε στην Αθήνα με μια ώρα καθυστέρηση, έχουμε μόνο λίγο χρόνο για να αλλάξουμε αεροπλάνο, οι αποσκευές με όλα τα ζωτικά αντικείμενα σίγουρα δεν θα έρθουν μαζί μας, με πιάνει πανικός! Ευτυχώς, στο αεροδρόμιο της Αθήνας κυριαρχεί ένα απερίγραπτο χάος και όλες οι πτήσεις καθυστερούν, η δική μας καθυστερεί 1 ½ ώρα, τι ανακούφιση, ο πανικός μου εξαφανίστηκε.

Η Άρτεμις και ο Διαμαντής μάς υποδέχονται στη Χίο και πάμε στον Εμπορειό. Στο δρόμο παρατηρούμε αστυνομικούς με ραντάρ, κάτι που δεν έχει ξανασυμβεί ποτέ εδώ! Αργότερα μαθαίνουμε ότι ο Μαρσέλ έχει ήδη πιαστεί: 5 μήνες χωρίς δίπλωμα και πινακίδες... Δύσκολο για κάποιον που ζει στην απόλυτη ερημιά, δηλαδή στα Δότια...

Υπάρχουν επίσης καινούργια δεδομένα στο μαύρο γιαλό: ένας πύργος με ναυαγοσώστη (ο οποίος επιτρέπεται να επέμβει μόνο όταν ο άνθρωπος που πνίγεται είναι ήδη αναισθητός - ή ακόμα καλύτερα νεκρός - γιατί αλλιώς θα ήταν πολύ επικίνδυνο για τον ίδιο), ο οποίος είναι εξοπλισμένος με σφυρίχτρα και έχει στήσει κώνους στην παραλία για να σηματοδοτεί ποια περιοχή πρέπει να μείνει ελεύθερη για τις επιχειρήσεις του ναυαγοσωστικού. Σημαδούρες δείχνουν πόσο μακριά επιτρέπεται να κολυμπήσουν οι άνθρωποι, και οι Πυργούσιοι κάνουν πλάκα με αυτό, κολυμπώντας πάντα λίγο πιο μέσα και κάνοντας έτσι τον ναυαγοσώστη να σφυρίξει. Υπάρχει επίσης χωρισμός σκουπιδιών, αλλά οι άνθρωποι συνεχίζουν να πετούν ΟΛΑ στους κάδους απορριμμάτων επειδή οι κάδοι χωρισμού σκουπιδιών απέχουν ΜΕΡΙΚΑ βήματα από τα - επίσης καινούργια - παγκάκια. Τουαλέτες, βέβαια, ακόμα δεν υπάρχουν, αλλά δεν πειράζει, η θάλασσα είναι κοντά...

31.8. Πάμε στην παραλία μας στο Φώκι και είμαστε μόνοι και ευτυχισμένοι εκεί, τι αντίθεση με την Κροατία! Ούτε μεγάφωνα με «μουσική», ούτε φωνές, μόνο τα μικρά κύματα που παίζουν απαλά μπουζούκι. Με όλα αυτά, ακόμα και εγώ γίνομαι ποιητική.

Το βράδυ συναντάμε τον Μάκη, τον μηχανικό, ο οποίος μας διηγείται μερικές ιστορίες του Πυθαγόρα. Να η καλύτερη: Ένα βράδυ οι δυο τους κάθονταν μαζί και έπιναν. Αυτό δεν θα άξιζε να το πούμε, πάντα έτσι κάνουν, αλλά τότε ο Πυθαγόρας θυμήθηκε ότι χρειαζόταν κούρεμα. Ο Μάκης θα έπρεπε να του κόψει τα μαλλιά, αυτό ήταν το σχέδιο. Αρχισαν λοιπόν να ψάχνουν για ψαλίδι και όταν δεν βρήκαν κανένα, ήρθε στο παιχνίδι η κουρευτική μηχανή. Ο Μάκης ξεκίνησε να δουλεύει και ξύρισε μια μεγάλη λωρίδα από τα μαλλιά του Πυθαγόρα. Εκείνος δεν πρόσεξε τίποτα, κοιμόταν χαλαρός. Ο Μάκης δεν μπορούσε να τον αφήσει έτσι, όμως τι μπορούσε να κάνει; Αφθόρμητα του ξύρισε ολόκληρο το κεφάλι, μετά ήπιαν μερικά ποτά ακόμα και πήγαν ήρεμα για ύπνο. Η ηρεμία όμως εξαφανίστηκε όταν ο Πυθαγόρας κοίταξε στον καθρέφτη το επόμενο πρωί. Δεν καταλάβαινε πια τίποτα, και όταν η ξάδερφή του τον ρώτησε ποιος του είχε κόψει τα μαλλιά, εκείνος απάντησε με ειλικρίνεια: «Ο μηχανικός». «Ρεεε, μαλάκα», απάντησε εκείνη. Καμιά αντίρρηση. 😊

1.9. Μετά από μια ειδυλλιακή μέρα στην «ιδιωτική μας παραλία», την οποία περνάμε με κολύμπι, ύπνο και διάβασμα (η Άρτεμις μου χάρισε το βιβλίο της με τίτλο «Αιθάλεια», που διαδραματίζεται στον Εμπορείο της αρχαιότητας και το οποίο διαβάζω με ενθουσιασμό), καθόμαστε με τον Διαμαντή στη βεράντα του ξενοδοχείου, όπου τα γεροντάκια απ' την Αμερική μας καλωσορίζουν για άλλη μια φορά. Το έκαναν και χθες, αλλά πρέπει να το έχουν ξεχάσει. Ο κυρ Κώστας παραπονιέται για το πονεμένο του γόνατο και η κυρά Μάγδα ψιλογελάει με κακία: «Πάντα τον δέρνω με το μπαστούνι μου».

Πάμε στην Πάτρα και τον Θοδωρή, όπου μας κάνουν παρέα ο Διαμαντής, ο Πυθαγόρας και ο μηχανικός κουρέας Μάκης. Διασκεδάζουμε πολύ μέχρι που εμφανίζεται ο Ιταλός

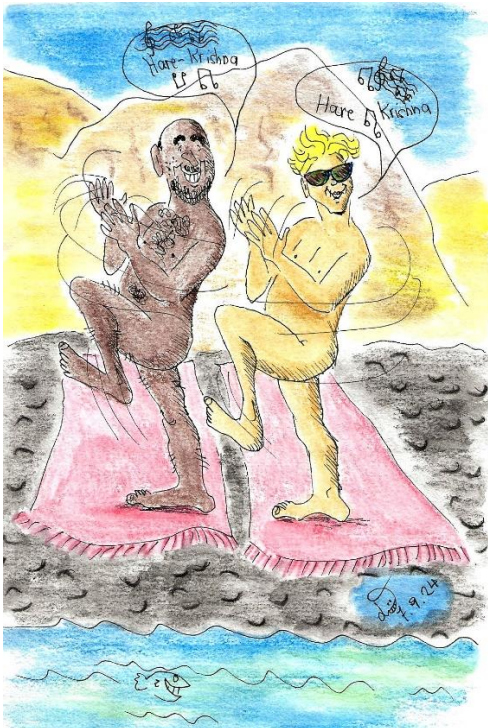
μπονσά Πάολο με τη γυναίκα του Κλαούντια. Ο Πάολο στέκεται μπροστά μας και μας μιλάει στα ιταλικά χωρίς να πάρει ανάσα. Διακηρύσσει φιλοσοφίες όπως «tutto il mondo è un solo paese» κλπ. Ο Πυθαγόρας τον είχε προσελκύσει και τώρα προσπαθεί σχεδόν απελπισμένα να τον ξεφορτωθεί. Του μιλάει «αραβικά», χορεύει μαζί του, ο Πάολο νιώθει δεκτός και χαρούμενος, ο Πυθαγόρας σχεδόν τρελαίνεται και δεν καταλαβαίνει ότι τον προσελκύει ξανά και ξανά με τις μεθόδους του για να τον διώξει. Τελικά, τα βάζει κάτω και φεύγει...

5.9. Μετά από μερικές ήσυχες ημέρες, πάμε για ψώνια στη Χώρα. Αγοράζω μερικά αστυνομικά μυθιστορήματα στο βιβλιοπωλείο, και μετά πάμε στο φαρμακείο για να προμηθευτούμε χάπια κατά του συναχιού για το χειμώνα.

Μια πελάτισσα μπροστά μας εκφράζει τις επιθυμίες της μόνο με ήχους, κάνει «μπρρρρρρ» και δείχνει το πόδι της, οπότε η φαρμακοποιός της πουλάει μια κρέμα. Όταν ρωτάω τον Γιώργο τι θα κάνουμε όταν έρθει η σειρά μας, ρουθουνίζει δυνατά και σχεδόν πνίγομαι από τα καταπιεσμένα γέλια. Γύρω μας υπάρχουν σοβαροί, ηλικιωμένοι άνθρωποι και οι αξιοπρεπείς φαρμακοποιοί - δε γίνεται να σκας απ' τα γέλια σε τέτοιο περιβάλλον, γι αυτό παρά λίγο να πνιγώ. Ουφ!

Μετά τα ψώνια, πηγαίνουμε στην ερημική μας παραλία Φώκι και έχουμε για πρώτη φορά παρέα: δύο νεαροί, ο ένας ξανθός σαν τη Μέριλιν, ο άλλος μελαχρινούλης, κάθονται κοντά μας. Αφού κάνουν μπάνιο μαζί, σκουπίζονται με ροζ πετσέτες και μετά ξαπλώνουν στον ήλιο, ο ξανθός ακουμπάει το κεφάλι του στην κοιλιά του μελαχρινού, με τα χέρια του τεντωμένα χαλαρά, απόλυτη αρμονία. Καθώς πηγαίνουμε για μπάνιο, ακούμε ξαφνικά παράξενη μουσική, ακούγεται σαν τον Χάρε Κρίσινα. Κοιτάμε γύρω μας και βλέπουμε τα αγόρια να χορεύουν. Με απαλές, στρογγυλές κινήσεις, γυρίζουν και κουνάνε τα χέρια τους σε απόλυτη αρμονία, τονίζοντας πότε-πότε τα ιδιαίτερα έντονα σημεία με ένα ζωηρό παλαμάκι.

Ο Πυθαγόρας τηλεφωνεί για να μας πει ότι ο αδελφός του Γιώργος πέθανε. Δεν ήταν μόνο αδελφός του, αλλά και ο καλύτερος φίλος του, σύντροφος, παρέα... Είναι μια απίστευτη απώλεια γι' αυτόν. Θέλει να έρθει μέσα στις επόμενες μέρες, τότε μπορούμε να μιλήσουμε...

Το βράδυ, ο Άντι μας ρωτάει αν έχουμε πικάπ και όταν του λέμε ναι, χαίρεται γιατί θέλει να μου δώσει έναν παλιό δίσκο του Ξαρχάκου. Τον πήρε από έναν φίλο του και έψαχνε κάποιον που πρώτον να έχει πικάπ και δεύτερον να αξίζει τον δίσκο. Εγώ είμαι και τα

δύο, μου ανακοινώνει και εγώ συγκινούμαι, είναι μεγάλη τιμή για μένα. Ως ένδειξη ευχαριστίας θα του μάθω το πρώτο τραγούδι του δίσκου, το «Μάτια Βουρκωμένα».

6.9. Ο Walter, η Ivana και η σκυλίτσα τους Jilva (επίσης γνωστή ως Jilvitsa και Ασπρούλα) φτάνουν σήμερα. Ο Walter είναι χαρούμενος σαν μικρό παιδί που «επιστρέφει στο σπίτι του». Το απόγευμα, καθόμαστε στη βεράντα του ξενοδοχείου με τα γεροντάκια απ' την Αμερική, την Ιωάννα, τη Γιούλη και τον Νιόνιο. Φυσικά, η Ιωάννα δεν μπορεί να αντισταθεί να βγάλει άλλη μια φωτογραφία με εμένα να ταΐζω τον Νιόνιο.

Το βράδυ, πάμε στον Καραγιώργη, όπου μας συνοδεύουν ο Διαμαντής και ο κουρέας μηχανικός Μάκης. Αργότερα, ο Γιώργος και η Λιάνα έρχονται μαζί μας και στη συνέχεια ο Walter με τη σκυλίτσα του Jilva. Πάμε για ύπνο πολύ αργά, πράγμα αναπόφευκτο με αυτήν την παρέα.

7.9. Σήμερα συναντάμε τη Γεωργία και τον Παναγιώτη στου Μιχάλη. Ο Walter, η Ivana και η κυνηγός γάτων Jilva είναι επίσης εκεί. Ο Παναγιώτης ενθουσιάζεται με το πόσο σπουδαίο, θαρραλέο και εξυπηρετικό άτομο είναι η Γεωργία και εκείνη τον επαινεί για

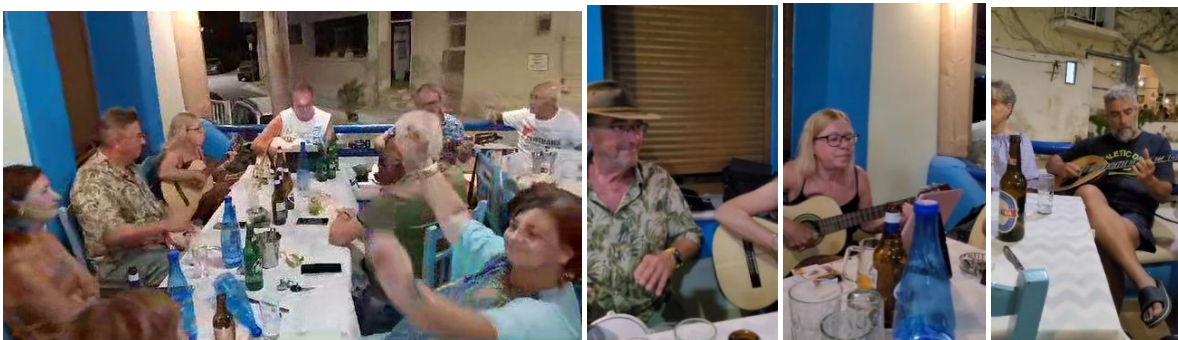
τις τεράστιες γνώσεις και το ταλέντο του στις γλώσσες. Θυμόμαστε λίγο ακόμα τα παλιά, μέχρι που η Γεωργία του δίνει την επιλογή να έρθει μαζί της ή να γυρίσει με τα πόδια στο σπίτι. Έτσι, με βαριά καρδιά, μας αφήνει. Εμείς, από την άλλη πλευρά, μένουμε μέχρι πολύ αργά.

8.9. Η ημέρα της "συναυλίας" μας στο Lavastones, τι αναστάτωση. Το «Γρουπάκι» μας αποτελείται από: τον Adí, του οποίου η ειδικότητα είναι τα country τραγούδια και τα γερμανικά ναυτικά τραγούδια με προφορά Στυρίας. Ξέρει επίσης 2-3 ελληνικά τραγούδια. Ο Walter παίζει τύμπανα στο τύμπανό του. Ο Μαρσέλ, ο μόνος πραγματικός μουσικός ανάμεσά μας. Παίζει πολλά όργανα και τραγουδάει υπέροχα. Και εγώ, που είμαι υπεύθυνη για τα ελληνικά τραγούδια σε επίπεδο χόμπι.

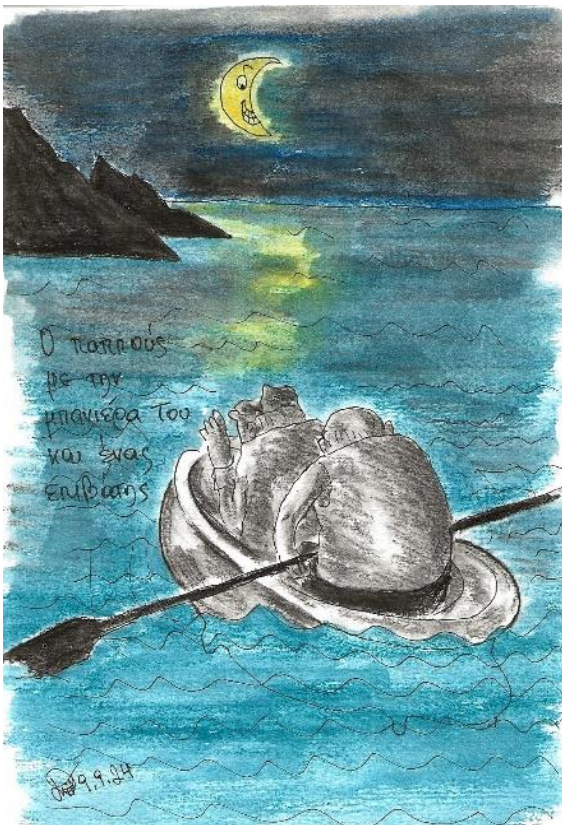
Όταν φτάνουμε στο Lavastones, η Πάτρα μάς λέει ότι ένας απίστευτος αριθμός ανθρώπων έχει κάνει κράτηση για να μας ακούσει. Ανάμεσά τους η Ιάσμη και ο αδερφός της ο Σιδέρης με το μπουζούκι του, ο Γιάννης Νικηφόρος με παρέα, φίλοι του Μαρσέλ, η Χριστίνα, ο Γιώργος, η Λιάνα και πολλοί άλλοι. Έχει όμως θέση και για μας. Τυχεροί εμείς. Ο Άντι είναι ενθουσιασμένος και φωνάζει με "τέλεια" ελληνικά «ευχαρίστω, ευχαρίστω». Ο Μαρσέλ μουρμουρίζει «παρακάλω», οπότε στο τραπέζι του Γιάννη ψιλογελούν λιγάκι.

Για άλλη μια φορά, θαυμάζουμε το ταμπεραμέντο της Ιάσμης. Όταν της αρέσει ένα τραγούδι, το ζει από την κορφή ως τα νύχια. Και τραγουδάει!!! 😊 Αφήστε τις εικόνες να μιλήσουν.

9.9. Υπάρχουν τόσοι πολλοί ιδιόρρυθμοι χαρακτήρες σε αυτό το νησί, συμπεριλαμβανομένου και εμάς φυσικά, αλλά δεν περιμέναμε ότι θα υπήρχαν τύποι που θα μπορούσαν να τα ξεπεράσουν όλα. Πίνουμε μια τελευταία μπίρα πριν πάμε για ύπνο, όταν ξαφνικά ένα παλιό αυτοκίνητο φτάνει στο χωριό και βγαίνουν δύο ακόμα πιο "παλιοί" κύριοι. Πάνω στο αυτοκίνητο βρίσκεται μια μικροσκοπική βάρκα, στην πραγματικότητα μοιάζει περισσότερο με μπανιέρα. Αρχίζουν να κατεβάζουν τη βάρκα, ο Διαμαντής θέλει να βοηθήσει, αλλά τον σταματάμε. Όταν δύο μάγκες ετοιμάζονται για μια νυχτερινή βαρκάδα, δεν πρέπει να παρεμβαίνεις, μπορούν να το κάνουν μόνοι τους. Η βάρκα έχει πλέον κατέβει και την τραβάνε με κόπο πάνω από την παραλία στο νερό. Ο ένας μπαίνει μέσα και ο άλλος σηκώνει τα πόδια του παντελονιού του. Σπρώχνει τη βάρκα και μετά με αστάθεια μπαίνει μέσα, είναι θεϊκό θέαμα. Τώρα σαλπάρουν, και επειδή και οι δύο κάθονται στο πίσω μέρος, η «βάρκα» αρχίζει να γέρνει επικίνδυνα. Τελικά, όμως, βρίσκονται στη σωστή θέση και ξεκινούν κωπηλατώντας. Επιστρέφουν μια ώρα αργότερα και, αφού η Γιώτα έχει πλέον παρκάρει την έξοδο της βάρκας, σκαρφαλώνουν πάνω από το πεζούλι του λιμανιού, μπαίνουν στο αυτοκίνητό τους και φεύγουν. Αφήνουν τη βάρκα πίσω στην παραλία. Μεγάλο σινεμά, είμαστε ενθουσιασμένοι!

10.9. Πηγαίνουμε στο Πυργί και επισκεπτόμαστε τον Μάνο, τον Βασίλη και τη Μαρία στο κατάστημά τους. Η χαρά που τους ξαναβλέπουμε είναι τεράστια, η προθυμία τους να περάσουν ένα βράδυ μαζί μας στον Εμπορείο είναι εκατό τοις εκατό (δεν έρχονται βέβαια...), ο ενθουσιασμός για το δώρο μας -το ημερολόγιό μου με φωτογραφίες και γελοιογραφίες από το 2022/23- είναι μεγάλος, παίρνουμε λικέρ μαστίχα και ένα «ψεύτικο ελληνικό διαβατήριο» (η τελευταία λαμπρή ιδέα μάρκετινγκ της τουριστικής βιομηχανίας). Στη συνέχεια, επισκεπτόμαστε τη Μέλπω στο κατάστημα κεραμικών της στα Αρμόλια και της αγοράζουμε ένα φλιτζάνι που θα πάρει μια φίλη μας. Πάμε μια βόλτα στα Αρμόλια και βρίσκουμε το σπίτι των ονείρων μας. Επιτέλους!

Ο Πυθαγόρας φέρνει ψάρια και ο Θωδωρής τα τηγανίζει για εμάς. Αυτό είναι το γαστρονομικό αποκορύφωμα των διακοπών μας! Και μια ευκαιρία να του κάνουμε λίγη παρέα, δεν αντέχει καλά-καλά να είναι μόνος του. Μας φέρνει και ρίγανη, θα την τρίψουμε αύριο. Είναι τόσο γλυκός φίλος! Του χρόνου θα είναι 30 χρόνια που γνωριζόμαστε.

Κατά τη διάρκεια της νύχτας, μια τρομερή καταιγίδα καταστρέφει σημαντικό μέρος της σοδειάς μαστίχας. Πολλοί από τους φίλους μας έχουν ζημιωθεί...

11.9. Κάνουμε μια μικρή βόλτα στο νησί, μετά καθόμαστε για λίγο με τον Πυθαγόρα του Μιχάλη, η παρέα μας του κάνει καλό.

Το βράδυ έχουμε μια «συναυλία» στις Μαρίας. Πρέπει να γίνει μια φωτογράφιση για τις μελλοντικές διαφημιστικές αφίσες του Γρουπακιού. Μάλλον για να γίνουμε ακόμα πιο διάσημοι.

Προς μεγάλη μας χαρά έρχονται η Μαρία από την Αρμολία με την ξαδέρφη της Λεμονιά, ο Διαμαντής, ένα ζευγάρι Αυστριακών και μια φίλη του Μαρσέλ. Τραγουδάμε και ο Διαμαντής φωνάζει «μπράβο!». «Γιατί με φωνάζεις τράγο;», μαλώνει ο Γιάννης. 😊 Μας λένε για τους εξαιρετικά αποτελεσματικούς ελέγχους ταχύτητας με ραντάρ στη διαδρομή Πυργί - Εμπορείος. Βρίσκονται κοντά στο μουσείο μαστίχας ΜΕΤΑ από μια στροφή. Κανείς δεν μπορεί να οδηγήσει εκεί πιο γρήγορα από 20 χλμ/ώρα, αλλά σύμφωνα με την πινακίδα κυκλοφορίας επιτρέπεται να οδηγείς με 30 χλμ/ώρα. Μεγάλη απογοήτευση λέγεται ότι κυριαρχεί στο αστυνομικό τμήμα...

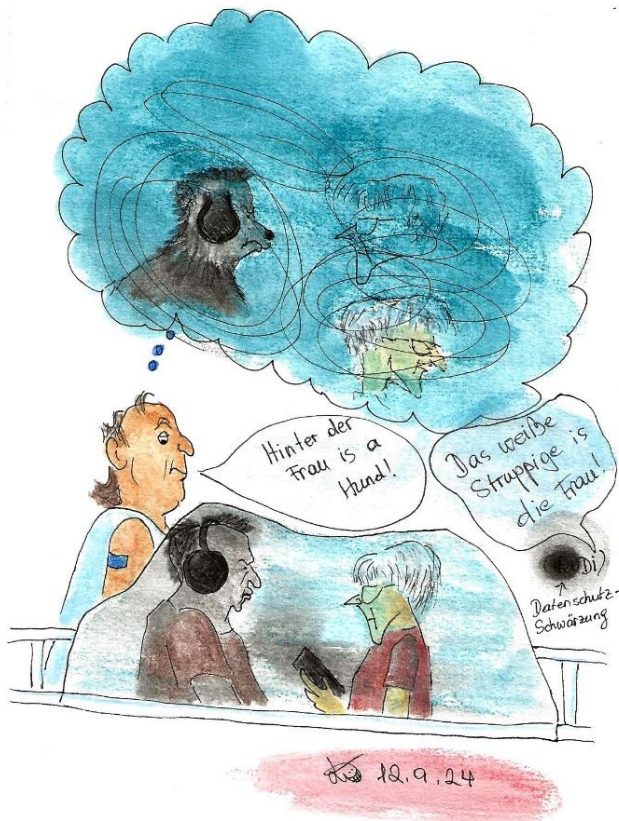
12.9. Σήμερα στην παραλία Φώκι έχει μεγάλα κύματα. Δεν χρειάζεται να βγεις από το νερό μετά το κολύμπι, σε φτύνουν. Πρακτικό.

Το βράδυ, εμείς και όλοι οι υπόλοιποι πελάτες είμαστε καλεσμένοι στο πάρτι γενεθλίων του ξενοδοχείου Emporios Bay. Είναι 20 ετών! 😊 Πρώτα γίνεται μια ομαδική φωτογραφία στα σκαλιά του ξενοδοχείου και μετά μας κερνούν φαγητό και ποτό στην ταβέρνα του Καραγιώργη.

Επειδή δεν υπάρχουν όρια στα ποτά, κάποιιοι από τους καλεσμένους μπερδεύονται ελαφρώς αργά το βράδυ, ίσως και να πάσχουν από κάποια παραίσθηση. Ο Άντι, π.χ., βλέπει ξαφνικά έναν σκύλο.

«Εκεί, απέναντι, στο μπαλκόνι, πίσω από τη γυναίκα! Ξέρω κιόλας τη ράτσα του!» Δεν υπάρχει ΤΙΠΟΤΑ πίσω από τη γυναίκα. Ο R...di (το όνομα συντομεύτηκε για λόγους προστασίας δεδομένων) φωνάζει: «Η άσπρη, αχτένιστη είναι η γυναίκα, δεν υπάρχει σκύλος!» Συνειδητοποιούμε ότι ο Άντι βλέπει τη γυναίκα ανάποδα και τον άντρα της, που κάθεται απέναντί της, πίσω της. Τα ακουστικά που φοράει είναι πιθανότατα τα αφτιά του

σκύλου. Όταν η γυναίκα πίνει μια γουλιά μπύρα, ο Άντι συνειδητοποιεί ξαφνικά: «Κάθεται ανάποδα, δεν θα ρίξει την μπύρα στο λαιμό της!». Είμαστε πολύ ενθουσιασμένοι.

13.9. Κάνουμε μια εκδρομή στην Αγία Ειρήνη και την Ελάτα, τη γενέτειρα του κυρ Κώστα.

Στη συνέχεια συναντάμε τη Μαρία στα Αρμόλια και κουβεντιάζουμε σε ένα καφενείο στην κεντρική πλατεία, περιτριγυρισμένοι από τη νεολαία του χωριού, δηλαδή, τα εκατόχρονα παλικάρια.

14.9. Η Γιούλη που με παρακολουθεί να κόβω ψωμί στον μπουφέ του πρωινού: «Δεν καταλαβαίνω γιατί δεν παχαίνεις αφού τρως τόσο πολύ ψωμί». Τρώω 2 φέτες, το υπόλοιπο είναι για τον Γιώργο, γρρρ. Χαίρεται που το σχόλιο με ενοχλεί και το ανακηρύσσει μόνιμο μήνυμα για το υπόλοιπο των διακοπών. Ο Walter ανεβάζει έναν χαιρετισμό για τα γενέθλια του ξενοδοχείου, ο οποίος τελειώνει με «Χρονία ρolla!». Το μεταφραστικό πρόγραμμα της Google γράφει: «Χρονικά του πούτσου», αντί για «Χρόνια πολλά.» Τώρα η Γιούλι έχει κάτι για να πειράζει ανελέητα τον Βάλτερ για το υπόλοιπο των διακοπών του.

Το βράδυ, συναντιόμαστε με τη Γεωργία, τον Παναγιώτη, τον Walter, την Ivana, τη Silvia και την κυνηγό γάτων Jilna στου Μιχάλη. Καθώς επιμένω να φάνε κάτι η Γεωργία και ο Παναγιώτης αυτή τη φορά (δεν ήθελαν να «μας επιβαρύνουν οικονομικά!!!» την τελευταία φορά που συναντηθήκαμε), η Γεωργία παραγγέλνει μια "πολύ μεγάλη" μερίδα ψάρι. Γιατί δεν είναι πιο χοντρή αφού τρώει πάντα τέτοιες μερίδες; Αυτό θα ρωτούσε η Γιούλη... 😊

15.9. Στο πρωινό, η Γιούλη με κατηγορεί ότι τρώω πολύ ψωμί. Ο κυρ Κώστας μας συμβουλεύει να φάμε μπουγάτσα για πρωινό στη Θεσσαλονίκη. «Εμείς τρώμε μόνο ψωμί», του λέει ο Γιώργος. Στην παραλία, τελειώνω την ανάγνωση του μυθιστορήματος "Αιθάλεια" της Αρτέμιδος και ξέρω τώρα, μεταξύ άλλων, ότι το ηφαίστειο του Ψάρωνα στον Εμπορειό τροφοδοτείται από τον Ήφαιστο και ότι ο Ποσειδώνας ήταν μαλάκας. Τα ταξίδια μορφώνουν.

Αποχαιρετιστήρια βραδιά στο Lavastones. Αργότερα έρχεται και η Χριστίνα, ωραία παρέα όλοι μαζί! Καθώς υπάρχει λίγο αέρα, ο Άντι κατεβάζει το πλαστικό υπό την καθοδήγηση του Βάλτερ και του Διαμαντή. Οι οδηγίες είναι πολύ διαφορετικές, ακόμη και αντιφατικές, οπότε ο Άντι σιγά σιγά γίνεται ανυπόμονος και αρχίζει να μαλώνει. Ο Βάλτερ του εξηγεί ότι χρειάζεται ένα ελάχιστο βασικό επίπεδο μυαλού για να κατεβάσεις έναν πλαστικό, κάτι που ο Άντι δεν αρνείται. Στο τέλος, τα καταφέρνει, το πλαστικό είναι κάτω, δεν κρυώνουμε πια, και ο Άντι μπορεί επιτέλους να επαινέσει τον εαυτό του: Είναι ένας πιστοποιημένος από το κράτος κορυφαίος χειριστής μανιβέλας, λέει με σοβαρότητα. Κανείς δεν διαφωνεί. Μας είναι πολύ δύσκολο να πούμε αντίο, αλλά θα επιστρέψουμε του χρόνου... Που θα είναι για μας η 30^η χρονιά στον Εμπορειό και η 20^η στο ξενοδοχείο Emporios Bay. 😊

Στη φωτογραφία μπορείτε να δείτε το τέλει κατεβασμένο πλαστικό και εμάς.

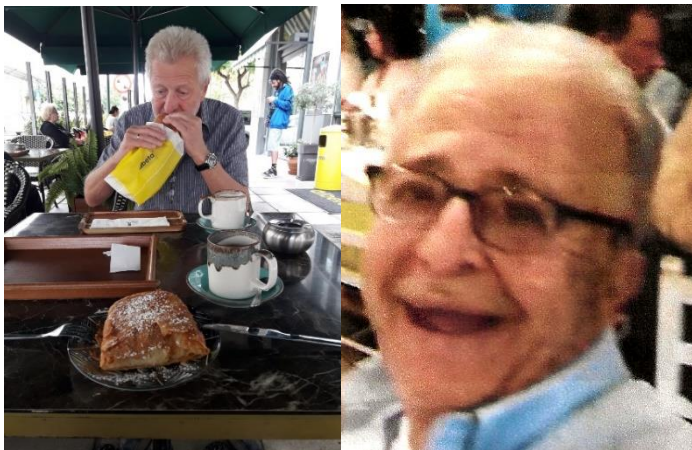

16.9. Έχω την τάση να είμαι κακόκεφη το πρωί, οπότε μου είναι πιο εύκολο να πω αντίο. Άλλωστε, θα πάμε πρώτα στη Θεσσαλονίκη και όχι κατευθείαν στο σπίτι μας...

Το ξενοδοχείο Colors στη Θεσσαλονίκη έχει υψηλή διασκεδαστική αξία. Δεν πας απλά στη ρεσεψιόν και μετά στο δωμάτιό σου, αυτό θα ήταν πολύ απλό... Καταρχάς, υπάρχουν 2 κτίρια, ένα με ρεσεψιόν και ένα χωρίς. Εννοείται ότι τα έγγραφά μας δεν μας λένε σε ποιο κτίριο θα μείνουμε και σε ποιο πρέπει να κάνουμε check in. Για να γίνουν τα πράγματα ακόμα πιο αστεία, ο ταξιτζής κάνει λάθος στο στενό και μας αφήνει σε ένα κέντρο ψυχοθεραπείας. Οι σημαίες εκεί μοιάζουν τόσο πολύ με ξενοδοχείο... Ρωτάμε τριγύρω και βρίσκουμε το «Colors» στο διπλανό σοκάκι. Αλλά, φτου, εκεί θα μείνουμε, το check in θα το κάνουμε στο άλλο. 2 υπάλληλοι που τυχαίνει να βγαίνουν από το κτίριο μας επιτρέπουν να αφήσουμε τις αποσκευές μας και μας συνοδεύουν στο άλλο κτίριο 3 τετράγωνα πιο πέρα. Κάνουμε check in, πληρώνουμε κάποιο φόρο και γυρνάμε πάλι πίσω. Αυτό είναι όλο. Αυτό είναι όλο; Καθόλου. Τώρα αρχίζει η ανάβαση στο δωμάτιό μας. Πρώτα με τις βαλίτσες στον πρώτο όροφο, μετά τις βαλίτσες με ανελκυστήρα εμπορευμάτων στον 2ο όροφο, και τέλος όλοι μαζί με τον κανονικό ασανσέρ στον 3ο όροφο. Δεν υπάρχουν άλλοι όροφοι, ποιος ξέρει τι άλλο θα είχαν σκεφτεί. Έχουμε κάνει κράτηση για διαμέρισμα διακοπών με βεράντα και βρίσκουμε ένα μουχλιασμένο δωμάτιο χωρίς βεράντα. Διαμαρτυρόμαστε και μετακομίζουμε σε άλλο δωμάτιο, το οποίο τουλάχιστον έχει ένα μικρό μπαλκόνι. Ρωγμές στο «παρκέ», τρύπες και μαύροι λεκέδες στις πετσέτες, το ψυχαγωγικό πρόγραμμα του Colors αρχίζει να μας νευριάζει λίγο...

Πάμε βόλτα, πίνουμε καφέ, χαζεύουμε τον κόσμο και το βράδυ, μετά από ένα νόστιμο γεύμα, καταλήγουμε σε ένα μέρος που μας κακομαθαίνει με μια υπερβολική δόση φασαρίας μετά από 2 εβδομάδες σιωπής. Υπάρχουν 2 ταβέρνες με ζωντανή μουσική που παίζουν ταυτόχρονα διαφορετικά τραγούδια. Τα μεγάφωνα τους βοηθούν να καλύψουν ο ένας τον άλλον. Σε μικρά διαστήματα, αεροπλάνα βροντούν από πάνω μας και ένα πιτσιρίκι του δρόμου δέρνει το μπουζούκι του. Απολαμβάνουμε τη συμπυκνωμένη χαρά της ζωής, τραγουδάω μαζί εδώ κι εκεί και δεν μας νοιάζει η φασαρία.

17.9. Παίρνουμε πρωινό σε ένα ζαχαροπλαστείο, όπου ακολουθώ τη συμβουλή του κυρ Κώστα και τρώω μια μπουγάτσα. Όταν το ακούει, εκφράζει τη χαρά του με ένα ευχαριστημένο χαμόγελο. Τον έχω υπακούσει, αυτό του αρέσει.

Σήμερα υποτίθεται ότι θα επισκεφθούμε τον ξάδελφο της Χριστίνας, τον Ευαγγέλη, και θα παραλάβουμε τις ταινίες που έβαλε για εμάς σε στικάκι. Τον παίρνω λοιπόν τηλέφωνο και μαθαίνω ότι το μαγαζί του βρίσκεται στο ξενοδοχείο Makedonia Palace. Ξεκινάμε λοιπόν και φτάνουμε στο ξενοδοχείο μετά από τρία τέταρτα της ώρας. Ψάχνουμε γύρω από το κτίριο και μετά μέσα, με καχύποπτους θυρωρούς να μας παρακολουθούν. Εδώ υπάρχουν μόνο κοσμηματοπωλεία, αλλά αυτός υποτίθεται ότι έχει ένα κατάστημα με είδη μπάνιου. Ψάχνουμε στην άλλη πλευρά του δρόμου, τίποτα. Του τηλεφωνώ ξανά και μας παίρνει σε μια γωνία του δρόμου. Το μαγαζί είναι δύο δρόμους μακριά, δεν θα το βρίσκαμε ποτέ. Λοιπόν, αν είχαμε τη διεύθυνση, ίσως... 😊

Πίνουμε καφέ και μιλάμε για το μαγαζί του, για τον σύλλογο Μπουζούκι μας και τέλος για τη ρεμπέτικη μουσική. Μας δείχνει το δωμάτιο όπου αυτός και άλλοι μουσικοί τρώνε, πίνουν και παίζουν μουσική μαζί. Μου υπόσχεται ότι θα ηχογραφήσει ένα στικάκι με την αγαπημένη μου μουσική και θα το φέρει μαζί του το βράδυ που θα συναντηθούμε στη θορυβώδη πλατεία από χτες.

Το βράδυ εμφανίζεται ξαφνικά ένας κύριος ονόματι Ξενοφών και μας δίνει το στικάκι με χαιρετισμούς από τον Ευαγγέλη. Τον κάλεσαν απρόσμενα σε έναν πελάτη, αλλά ήθελε να τηρήσει την υπόσχεσή του και γι' αυτό διάλεξε αυτόν να παραδώσει το στικάκι. Δυστυχώς, ο κύριος Ξενοφών δεν μπορεί να καθίσει μαζί μας, επειδή το αυτοκίνητό του βρίσκεται σε ζώνη που απαγορεύεται το παρκάρισμα. Συγκινηθήκαμε από τόση καλοσύνη και μπορούμε να αντέξουμε πολύ καλύτερα τον απερίγραπτο «μουσικό» μας. Αν δεν αντέχετε άλλο και έχετε ήδη κλείσει πτήση για Θεσσαλονίκη για να ζήσετε αυτόν τον άνθρωπο-όνειρο, σας πληροφορούμε ότι το εστιατόριο λέγεται «Παλάτι» και βρίσκεται στα Λαδάδικα.

18.9. Αποχώρηση! Επειδή βρέχει και δεν μπορούμε να πάμε στο ζαχαροπλαστείο μας, καλούμε ταξί για να πάρουμε πρωινό στο αεροδρόμιο. Λίγο πριν φτάσει το ταξί, μας τηλεφωνεί ο Ευαγγέλης και μας λέει ότι πρέπει να σταματήσουμε στο μαγαζί του για να πάρουμε ένα μικρό δώρο. Όταν φτάνουμε εκεί και πρόκειται για δύο τεράστιες μπομπονιέρες (μία για εμάς και μία για τη Χριστίνα), συγκινούμαστε, αλλά και

βρισκόμαστε στα όρια της απελπισίας. Πώς θα τα βάλουμε όλα αυτά στις βαλίτσες μας; Με κάποιο τρόπο τα καταφέρνουμε και όλα είναι καλά.

Στη Βιέννη μας υποδέχεται ζεστός, ευχάριστος καιρός, ο ταξιτζής με το «ανδροπρεπές» στυλ οδήγησης δεν καταφέρνει να μας σκοτώσει, τέλος καλό, όλα καλά. Ήταν τόσο ωραία! Ανυπομονούμε ήδη για την επόμενη φορά!

Και τέλος, μερικές ακόμα εντυπώσεις.

